

EXIGIR A LES ONG EL MÀXIM DE COHERÈNCIA I TRANSPARÈNCIA

Jordi Armadans

Polític i director de la Fundació per la Pau

Què passa amb les ONG?

En els darrers mesos han esclatat alguns casos d'ONG que han estat qüestionades per una gestió poc clara, per algun engany o, directament, per malversació de diners. No comparteixo l'afirmació que sosté que les ONG han de ser sotmeses a la mateixa anàlisi crítica que reben altres institucions i agents socials i polítics. Crec que han de ser sotmeses a una exigència més gran. Precisament perquè són ONG.

LES PRIMERES ONG VAN APARÈIXER PER AFAVORIR unes condicions de vida més justes arreu del món, especialment allà on feien més falta. En molts casos, per tal de facilitar ajut i suport directe a poblacions necessitades. Amb els anys, aquestes primeres expressions han anat eixamplant-se i abastant altres temes, altres àmbits d'actuació i diferents tipus d'intervenció. Però, en qualsevol cas, abans i ara, les ONG existeixen per dir i fer allò que altres organismes, públics o privats, callen o no fan, bé per incompetència, per manca de decisió ferma o, directament, per manca de voluntat política. El seu objectiu, el sentit de la seva existència, és canalitzar una voluntat ciutadana que empeny i reclama una vida més digna per a totes les persones. Apropar-se, i mirar de concretar, en l'ara i aquí, uns ideals de pau, justícia i drets humans.

PER TOT AIXÒ, ÉS EVIDENT QUE NO FER LES COSES BÉ, enganyar, tergiversar o fer jocs estranys amb els diners és intolerable. No és només greu en si mateix, sinó que es converteix en un autèntic frau a la missió essencial de tota ONG. En el fons, perd la seva raó de ser. Però, alhora, també crec que cal demanar més precisió i rigor en l'anàlisi que es fa del fenomen de les ONG. I no només quan surten problemes.

D'ENTRADA, PERQUÈ CAL SER CONSCIENTS de la diversitat d'ONGs. A l'hora de valorar el seu impacte, tipologia i característiques, no és el mateix una ONG que només fa actuacions d'emergència humanitària, que una ONG que sensibilitza la societat sobre els drets humans, que una altra que difon unes propostes determinades sobre medi ambient o, encara més enllà, que una ONG que se centra en la pressió i incidència polítiques a favor d'unes altres polítiques de cooperació. En cada cas, les fonts de finançament, el tipus de base social i la relació que hi estableix, les activitats, etc. seran molt diferents.

CARLOTA BOADA

“És evident que no fer les coses bé, enganyar, tergiversar o fer jocs estranys amb els diners és intolerable. No és només greu en si mateix, sinó que es converteix en un autèntic frau a la missió essencial de tota ONG”

CALDRIA, A MÉS, DEIXAR BEN CLAR que la majoria dels darrers escàndols fan referència a ONGs que ni el mateix sector reconeix com a tals. En alguns casos han estat censurades o rebutjades al si dels òrgans de representació col·lectiva del sector (federacions i coordinadores). Potser caldria un esforç del món periodístic i dels analistes en general per discriminar i discernir millor.

DIT D'UNA ALTRA MANERA: no perquè algú es faci anomenar ONG ho és en el sentit que caldria atribuir a aquest concepte. No és fàcil, ni en tot cas hi ha espai suficient aquí per a desenvolupar-ho plenament, però és clar que hi ha un mínim de criteris que poden permetre a qualsevol ciutadà o persona que vulgui analitzar-ho, descobrir si parlem d'ONGs serioses o no. En primer lloc, informació i transparència: saber com i de quina manera està organitzada l'entitat, quina és la seva estructura de presa de decisions, quines persones i amb quin perfil en són responsables, la procedència dels seus fons, etc., i que aquesta informació sigui fàcil i accessible. En segon lloc, disposar d'un mínim de base social. Sense aquesta base, a més d'actuar de forma autista, una entitat pot perdre la millor eina de control sobre el que fa o deixa de fer. En tercer lloc, a més dels projectes que pugui o no fer a l'exterior, tenir una presència real i visible –en forma d'activitats de formació o sensibilització– en l'àmbit geogràfic on ha nascut. I, finalment, fer pressió sobre els governs i les seves polítiques: és massa sospitós, si més no d'una certa immaduresa en l'anàlisi, que alguna entitat vulgui arreglar el món sense tenir en compte els impactes que, sobre l'estat de les coses, tenen les decisions polítiques i econòmiques que es prenen a Barcelona, Madrid, París, Berlín, Londres o Washington.

SERIA BO DE RECORDAR, TAMBÉ, que el mateix sector –tot i la seva joventut– s'ha dotat de diversos instruments de control com, per exemple, els codis de conducta. Sens dubte que cal millorar-los i ampliar-los, però és just reconèixer que, pel que fa a l'autocontrol, altres agents socials, econòmics i polítics han trigat molts més anys que les ONG a desenvolupar eines en aquest sentit. En definitiva: cal exigir a les ONG el màxim en coherència i transparència. Però cal reclamar que quan s'analitzi el sector de les ONG es faci amb coneixement i rigor.

VOLTA D'HORITZÓ

La guerra secreta continua

J.J. Navarro Arisa

Els vols a i des de Guantánamo continuen. Fóra absurd pensar que tots i cadascun dels avions que aterren o s'enlairen d'aquella base nord-americana a Cuba van carregats de presoners acusats de terrorisme, però el fet és que EUA continua amb la seva manobra global de transport aeri centrada en el lloc on manté encara uns centenars de presoners acusats de terrorisme i al marge de la legalitat internacional.

Després de l'escàndol dels vols semisecrets d'avions llogats per la CIA, que va esquitxar tots els països europeus aliats de Washington, els transports a i des de Guantánamo es realitzen ara sota la cobertura menys cridanera de vols militars, que tanmateix fan servir els aeroports de països aliats, com els 50 vols procedents o destinats a la base en territori cubà que han fet escala en aeroports espanyols durant els darrers cinc anys.

La conclusió és que els nord-americans continuen retenint i interrogant gent en connexió amb la guerra global contra el terrorisme. ¿Fins quan es perllongarà aquesta guerra secreta? Quan decidiran els estratègics de Washington que el centre de detenció de Guantánamo ha complert ja la seva funció? La resposta depèn de la informació efectiva que els interrogadors, a Guantánamo o arreu, estiguin obtenint dels seus presoners.

Si hem de jutjar per la seva incapacitat per localitzar Osama bin Laden, o pel seu escàs èxit a eliminar els reduïts d'Al-Qaida a la frontera entre el Pakistan i l'Afganistan, l'èxit de la guerra secreta contra el terror és, de moment, força limitat. Potser per això és necessari que els vols a i des de Guantánamo continuïn, i amb ells els seus carregaments de presoners que, culpables o no, són passejats i interrogats arreu del món per les agències i serveis d'espionatge de l'imperi.

ELS BISBES CATALANS

Ignasi Riera

Escriptor

Còmplices?

Per raons de feina, més aviat ingrata, a fe, fa dies que reviso els comunicats de premsa, les homilies i les conclusions de les reunions ordinàries de la Conferència Episcopal Espanyola dels darrers mesos. I, al mateix temps, escolto alguns dels programes de Federico Jiménez Losantos, a la COPE. Quan va publicar *Lo que queda de España*, i

després de llegir-ne fragments encara inèdits, vaig respondre a les seves tesis en un article extens a *Treball* que ell va incorporar, rebatent-lo, naturalment, en la primera edició del seu primer llibre. El seu és un estil tan tronat com incendiari: de pensament prim en temps de *partido único*, que m'ha fet recordar aquell lli-

bre clandestí de Luciano Rincón, *Entre silencio y gritos*. Si el seu to xavacà ofèn la sensibilitat de qui ha llegit, en aquesta vida, més d'un llibre, sorprèn, en canvi, que resulti clònic dels punts de vista, dels missatges i de les recomanacions de l'esmentada organització dels bisbes. L'escolà, en aquest cas, tradueix, en llenguatge bar-

roer, allò que els bisbes diuen amb més recolzes retòrics. Però l'escolà-becari no se separa ni un punt dels bisbes-amos. I és per això que em sembla saludable la continuïtat del programa de la COPE, perquè així sabem què pensa la cúpula episcopal sobre la democràcia, la memòria històrica, Catalunya, l'honor de les persones

no afectas al Régimen i fins i tot sobre aquella cèlebre carta del 1937, de fa setanta anys, dels bisbes espanyols sobre la Guerra Civil, entesa com a *Cruzada*. Que els bisbes catalans, en contra de la sensibilitat de tants fidels catòlics, no s'hagin autoexclòs de la tal *Conferència*, ¿els converteix en còmplices de tot plegat?